

ПЛІТКИ
про
знаменитостей

Кірсті
Крістофферсен

ПЛІТКИ
ПРО
ЗНАМЕНИТОСТЕЙ

З норвезької переклала
Наталя Іваничук

Львів
Видавництво Старого Лева
2026

УДК 821.113.5-31
К 82

Original title: Kjendisgossip
Copyright © CAPPELEN DAMM AS, Oslo 2022

Крістофферсен Кірсті

К 82 Плітки про знаменитостей : повість / пер. Н. Іваничук. Львів :
Видавництво Старого Лева, 2026. 200 с.

ISBN 978-966-448-631-3

Кохання Кароліни і Матіаса, зірки «Фабрики зірок», знову під загрозою. Хоч Матіас і не зайняв першого місця на шоу, його кар'єра стрімко йде вгору. Та чи залишиться у нього час на те, щоб підтримувати Кароліну, коли це вона завжди підлаштовується під його потреби і шалений графік? А Матіасові шанувальниці воліють, щоб він був самотнім, а її не існувало?

Хоч Кароліна знає, що не можна вірити усьому, що кажуть у медіа і соцмережах, дуже важко втриматися від сумнівів під такою навалою пліток. Чи витримають Кароліна з Матіасом таке випробування своїх почуттів і характерів?

УДК 821.113.5-31

*Переклад здійснено за фінансової
підтримки NORLA*

- © Кірсті Крістофферсен, текст, 2022
- © Наталя Іваничук, переклад з норвезької, 2026
- © Яна Пласконіс, обкладинка, 2026
- © Видавництво Старого Лева, українське видання, 2026

ISBN 978-966-448-631-3 (укр.)

ISBN 978-82-02-73664-4 (нор.) Усі права застережено

Розділ 1

У день після фіналу, в офісі Вігдіс панує хаос. Відразу впадає у вічі, що все тут співзвучне самій Вігдіс: біле й бежеве або скляне — усе має дуже дорогий вигляд. Вігдіс метається туди й сюди по офісу розмашистим кроком, наскільки дають змогу її короткі ноги, неуважно глипає на мене, коли за мною зачиняються двері. Матіас уже чекає, мимохідь цілує і завмирає, дивлячись на Вігдіс. Менеджерка щось бурмоче сама до себе, розпачливо жестикулює. Матіас хитає головою.

— Вона сьогодні зовсім сама не своя, — каже він, переводить на мене погляд і усміхається. — Радий, що ти тут, — він бере мене за руку. — Сміливо заходь!

Офіс великий, під вікнами стоїть розкішний диван зі столиком і гігантський скляний письмовий стіл, за яким Вігдіс, напевно, працює, коли не перебуває за лаштунками й не розмовляє по телефону.

Я стискаю Матіасову долоню, підводжу на нього очі. Не схоже, щоб плакав чи погано спав, у нього дуже бадьорий вигляд.

— Як справи? — питаю я. — Вибач, що не змогли вчора зайти за лаштунки, але там був такий гармидер, що я вирішила дати вам спокій і...

— Не думай про те, — урвав мене Матіас.
— Гаразд... То як справи?
— Потім поговоримо, — він непомітно кивнув на Вігдіс, яка нарешті спинила свій безкінечний біг.
— О'кей.

Матіас знову потиснув мою руку й відпустив.

Посеред кімнати стоїть велетенський стіл зі стільцями навколо. Батько Матіаса сидить на одному його кінці, дивиться у ноутбук. Мене, здається, не помітив. На столі розкидані насипом газети. Без сумніву, усі — нинішні. І хоч я бачила всі передовиці на центральній станції Осло-С дорогою сюди, заголовки притягують, мов магнітом. «ШОК» написано в одній передовиці, з великим портретом Матіаса, у якого дуже розгублений вигляд. «МРІЯ РОЗБИЛАСЯ» написано в другій. «ДА:НО — 1:0» — у третій: на фото Дітте тріумфально піднімає угору руку, Матіас — поруч, із тим самим розгубленим виразом обличчя.

— Це так властиво пресі неодмінно тицьнути носом, що Норвегія програла Данії, — каже Вігдіс, помітивши, куди я дивлюся.

— Але ж так і є, — знизав плечима Матіас. — Тату, прийшла Кароліна, — звертається він до батька й підштовхує мене до нього.

Свейн підводить на мене погляд, усміхається.

— Привіт, Кароліно!

— Привіт, — відповідаю я, невиразно змахнувши рукою.

Не мала б ніяковіти, бо ж ми не раз зустрічалися в кемпінгу влітку, але тепер усе було інакше. Тоді він здебільшого носив заправні шорти військового

зразка і смажив ковбаски на грилі. І тоді його син не був знаменитістю. Знаменитістю, який здобув друге місце у «Фабриці зірок». Та все ж я ніяковію, відчуваю, як шаріюся, але Свейн цього начеб не помічає. Він знову уважно дивиться на монітор ноутбука, між його бровами залягає глибока складка. Я переводжу погляд на Матіаса, який прикипів до настільного футболу біля дивана й рухає фігурками. Я знімаю куртку, вішаю на спинку стільця і теж сідаю біля столу. Детальніше розглядаю газети. На перших сторінках всюди Матіас або Дітте, або обоє, у всіх написано великими літерами про поразку. «ПРО-ВАЛ ФАВОРИТА» — волає заголовок найближчої до мене газети, а внизу: «СПІТКНУВСЯ У ВИРІШАЛЬНИЙ МОМЕНТ». «Норвезький фаворит, якому про-рокували перемогу у фіналі “Фабрики зірок”, зазнав поразки на користь данки Дітте Сьоренсен. Більше читайте на сторінках 24, 25, 26, 27, 28, 29 і 30».

Він мав виграти. Він був найкращим. Упродовж конкурсу був найкращим, і це всі знали. Однак, коли вчора в «Осло-Спектрумі» обирали переможця, Кріссі оголосив не ім'я Матіаса. Матіас мав перемогти! У його перемогу вірили всі, і чи не найбільше Вігдіс, яка обіцяла її від першого дня їхньої співпраці. Він вірив у неї. І я вірила. Я вірила найбільше з усіх, Матіас гідно пройшов увесь шлях до самого кінця. Навіть коли втратив голос перед фінальним виступом, не здався. Це додало впевненості у його перемозі. І, мабуть, саме тому я досі не можу усвідомити його поразки.

Я гортаю газети, які випадково потрапили під руку, читаю статті про фінал. Вони опублікували

великі фото не лише шокованого Матіаса, але й чудові світлини з його виступу. На наступній сторінці хтось визначив бали за всі пісні Матіаса й Дітте*. Пісня «*Every song*» отримала шість балів. «Немає сумніву, що слухатимуть усі дівчатка-підлітки Скандинавії цієї осені», — написано в статті. Чудово, ясна річ. Але це ніяк не скасовує факту, що Матіас не переміг. «*Every song*» — не офіційний переможний хіт, хоч як він полюбився публіці. Переможний хіт — пісня Дітте, хай і отримала за нього лише п'ять балів.

Ми з Еммою разом поверталися вчора потягом. Ледве пам'ятаю дорогу додому. Нам обіцяли місце на святкуванні після фіналу, але з того нічого не вийшло. Зателефонував Матіас, коротко повідомив, що він у гримерці, сказав, що хоче в готель, а не на бенкет, але я можу прийти завтра в офіс Вігдіс. Пригадую, як відповідала на зливу смс звідусіль, сидючи в потязгу, але не пам'ятаю, що саме відписувала.

Сьогодні теж приходить багато повідомлень на телефон, усім цікаво, що ж тепер буде. Я нікому не відповіла. Бо що, власне, відбувається зараз? У Вігдіс були наготові плани для Матіаса. Відразу після перемоги на «Фабриці зірок» він мав податися у турне. Хіт, який пролунав учора ввечері, мав поширитися повсюдно, а запис цілого альбому

* У Норвегії часто використовують систему грального кубика для оцінювання практично всього: від книжок до продуктів харчування — і присвоюють їм від одного до шести балів (за кількістю крапок на кубику). — Прим. ред.

мав стартувати, щойно буде підписаний контракт зі студією звукозапису. Усе було готове. І ось! Він програв. Клятій Дітте. На яку я, загалом, не злюся. Вона класна. Вона виклалася на повну. І це виявилося сильнішим за те, як виклався на повну Матіас. У кожному разі, так вважала публіка, яка обрала її переможницею. Тепер контракт на запис альбому отримає Дітте, вона ж поїде в турне й отримає все, що мав би отримати Матіас.

Не те щоб кар'єра Матіаса на цьому скінчилася. Але з того, як невпинно метається в кабінеті Вігдіс, можна легко зрозуміти, що вона не зовсім задоволена станом речей. Цікаво, що тепер думає про кар'єру Матіаса?

Я відкладаю газету, дивлюся на нього. Він видається цілком незворушним, зосереджено грає у футбол, висолопивши язика. Невже нітрохи не хвилюється? Чи сприймає ситуацію як закрите питання? Вранці в потягу до Осло я уявляла, як утішатиму Матіаса, бо ж він засмучений, або заспокоюватиму, бо він розлючений. Натомість спостерігаю бадьюру гру у футбол.

— Свейне, чи не міг би ти підійти й глянути на це, — каже Вігдіс, яка нарешті сіла за стіл.

Батько Матіаса підходить до неї, і тієї миті в офісі лунає дверний дзвоник.

— Відчиниш, Кароліно? Це, мабуть, перші журналісти, — Вігдіс киває на двері.

Матіас повинен давати сьогодні інтерв'ю різним журналам, газетам, телебаченню, радіо і ще бознакому. Усім, хто хотів би дізнатися, що відбуватиметься далі. Мені теж не терпиться про це почути.

Я піднімаю телефонну слухавку на стіні, на маленькому екрані бачу перед головним входом чоловіка й жінку.

— Заходьте, — кажу я, натискаючи кнопку, яка відчиняє двері.

За хвилину гості піднімаються сходами. Я притримую для них двері до офісу.

— Кароліна. Привіт! — каже жінка, потискаючи мені руку.

— Привіт, — відповідаю я, вражена, що вона, вочевидь, знає, хто я.

Я усміхаюся, теж потискаю їй руку, потім — чоловікові, який заходить услід за нею. У нього в руках важка камера. Невже журналістка знає моє ім'я? Може, бачила в інстаграмі?

— Кароліно! — радісно вигукує Вігдіс.

Я роззираюся навколо. Вігдіс дріботить до нас, обіймає журналістку.

— Та-а-ак приємно тебе бачити, Кароліно!

Я усвідомлюю непорозуміння і паленію від сорому. Жінку теж звати Кароліною.

— У тебе з'явилася асистентка? — питає Кароліна-журналістка.

— Щось таке! Кави?

— О, дякую, — погоджується Кароліна і враз помічає Матіаса, який покинув свій футбол і стоїть трохи осторонь від нас. — Онде зірка! — вигукує вона. — Господи, яке паскудство сталося учора, але яке ШОУ! Мушу сказати, що виступав ти фантастично!

— Дуже дякую, — відповідає Матіас, і вся група переміщається на диван.